

SAPIENTIA SZERZETESI HITTUDOMÁNYI FŐISKOLA

ESTI TAGOZAT

KATEKÉTA-LELKIPÁSZTORI MUNKATÁRS

„Lassan járj, tovább érsz”

Személyes hálaadás

Készítette: Rábl Gabriella

Budapest

2021-2022. tanév, II. szemeszter

KÓSSZA GONDOLATOK ELŐSZÓKÉNT

E dolgozatomban nem lesz sem helyzetelemzés, sem javaslat, sem érvelés, sem idézetek, csak személyes szavak és hála. Mégis fontosnak tartom, hogy megszólaljak, ha már Ferenc pápa reflexióra bátorít.

Tetszettek az órák és a Sapientia nap is, ez utóbbin értettem meg igazán – meghallgatva a szerzetesi döntéshozatali gyakorlatról szóló előadásokat –, hogy mit is jelent ez az együtt haladás. Rájöttem, hogy kicsiben, családi, baráti közösségek esetében tulajdonképpen ismerek hasonló megoldásokat. Van olyan, hogy mindenki elmondja, hogy mit szeretne. Hogy mindenkit meghallgatunk, többször is, mígnem bevonódunk egymás történeteibe, beleképzeljük magunkat a másik élethelyzetébe és végül ez alapján dönti el, aki döntéshelyzetben van, hogy hogyan és merre tovább.

Az előadások során többször is elhangzott, hogy ez a mód nem hatékony. Legalábbis abban az értelemben, hogy nem születik hamar döntés. Mégis, úgy gondolom, hogy mire megszületik, addigra már senki sem marad kívülálló, senki sem úgy szól bele, mint kibic a kártyajátékba.

Micsoda nagy lehetőség, ajándék, hogy mai rohanó korunkban, amikor gyakran az egyetlen sikerkritérium a gyorsaság, az Egyház mer lassan haladni, meri a lassú, kiérlelt változás útját járni! Ez a lelassulás már önmagában is példaértékű.

BEVEZETÉS

Sokat gondolkoztam azon, hogy miről írjak, vártam a sugallatot, de nem jött. Egészen tegnapig. Tegnap, a szokásos reggeli hálaadásom közepette világossá vált, hogy az a dolgom, hogy hálát adjak. Persze, ha nagyon keresném, biztosan én is megtalálnám azokat az egyházi hibákat, hiányosságokat, amiket mások. Ezekről majd írjanak ők. Az én személyes történetem azonban hálaadásra ösztönöz.

SZEMÉLYES TAPASZTALATAIM

RÉGEBBEN ...

Gyermekként megkereszteltek ugyan reformátusnak, de azután nem kaptam vallásos nevelést. Isten személyét nálunk egyfajta távolságtartó tisztelet övezte: nem biztos, hogy van, de mindenesetre tisztelettel beszélünk róla, hogy ne húzzunk ujjat vele, amennyiben mégis van.

A katolikus egyház néhány tagjának segítségével 40-es éveimben kerültem Isten közelébe, akkor, amikor már többszörre omlott össze a magánéletem. (Persze, ma már tudom, hogy előtte is ott volt Isten mellettem, csak nem vettem észre.)

Rengeteget köszönhetek az Egyháznak. Legelőször is egy ismerőst, akinek volt bátorsága meghívni egy szentignáci szellemiségű bibliacsoportba. Ott egy szeretetteljes, befogadó kisközösséget találtam, és egy nagyszerű szerzetesnővért, aki a csoportot vezette. Tőle tanultam meg, hogy a Biblia nem egy 2000 éves antik irodalmi mű, hanem olyan könyv, amit úgy lehet olvasni, hogy segítsen élni itt és most. A nővér segítségével megértettem és megtapasztaltam, hogy Jézussal személyes kapcsolatba lehet kerülni.

Akkortájt már egy-egy templomi szertartásra is elmentem újdonsült barátaimmal. Rácsodálkoztam, hogy van olyan, hogy egyházi év, és hogy a felépítése nem véletlen. Elhatároztam, hogy egyszer „végigcsinálok” vasárnapról-vasárnapra egy teljes évet. Így is lett, és azután „ottragadtam”, attól kezdve lettem rendszeres templombajáró.

Nem sorolom tovább az életem történéseit, magánéletem minden vargabetűjét, csalódását, gyászát, örömét. Volt sok minden. Ám eközben az Egyház tagjaitól, papoktól és világiaktól, rengeteg segítséget, elfogadást, szeretetet, megértést, támogatást kaptam. Hallgattam remek prédikációkat, szeretetteljes lelki beszélgetésekben volt részem. A nővér révén eljutottam csendes lelkigyakorlatokra, megismertem az Egyház egyre szélesebb közösségeit, bekapcsolódtam az életükbe. Elkezdtem az elsőáldozásra való felkészülést (nem az itt tanult katekumenátus módján, hanem egyénileg, mert akkoriban nem volt más hasonlórú felnőtt a közösségünkben). Alpha és Emmausz kurzuson vettem részt, Szentségimádás iskolájára, Szentlélek szemináriumra jártam. Megözvegyülésem idején egy másik szerzetestől kaptam rengeteg lelki támogatást. A szenvedéssel, halállal hitembe új elemek épültek be. Tudom már, és tapasztalom, hogy létezik kapcsolat a földön élők és az odaát lévők között.

Mindeközben voltam elsőáldozó, majd bérnáló. Később önkéntes beteglátogató lettem egy időszakra, most pedig a Sapientiára járhatok. Alkalmi megbízatással még áldoztathattam is egy-két alkalommal, Istenem, micsoda gyönyörű élmény volt! Mennyi, de mennyi ajándék!

Azt tapasztaltam, hogy nagyon nagy a jelentősége a személyes odafordulásnak. Személyes meghívás révén jutottam el a szentignáci bibliacsoporthoz; hirdetésként templomajtón olvasva meg sem fordult volna a fejemben, hogy nekem ott helyem lehet, hogy én oda egyáltalán elmehetek. A nővér és a csoporttagok elfogadó szeretete tartott meg ebben a körben, és vezetett tovább a tágabb egyházi közösségbe. A nagy plébániaközösségben is értékes személyes kapcsolatokra tettem szert. Mindig a személyesség, az embertől-emberig tartó kommunikáció vitt tovább. Istennek hála, nekem mindig volt „emberem” (vö. Jn 5,1skk). Sokan, sokszor imádkoztak értem, és ki tudja még, hogy mennyi imáról nem is tudok.

...ÉS MOSTANSÁG

Néhány hónappal ezelőtt az ország más részébe költöztem, lányoméék családjához. Nemcsak plébániaközösséget, hanem egyházmegyét is váltottam. Itteni beilleszkedésem is személyeken keresztül történt, történik. Tavalyelőtt, amikor még csak látogatóban jártam erre, elmentem egy kislétszámú hétköznapi esti misére, ahol egy kedves házaspár megszólított, majd a mise végén felajánlották, hogy hazavisznek autóval. Onnantól kezdve rendszeresen találkoztam velük, beszélgettünk, már nem voltam többé idegen a közösségben. A három települést ellátó atya fáradhatatlan közösségépítő; szívhez szólóan, jól érthető közvetlenséggel beszél a Jóistenről, komoly teológiai megalapozottsággal. (Gyakran a Sapientián tanultakat hallom az ő beszédeiből is.) Ugyanakkor nagyon szívélyes, közvetlen ember.

Amikor ideköltöztem, kiderült, hogy van egy kisközösség, egy felnőtt hittanecsoporthoz is. Ennek is tagja lettem, így újabb személyes kapcsolatok jöttek létre szeretetteljes, elfogadó emberekkel. Ez az a személyesség, a felebaráti szeretet megnyilvánulása, ami pótolhatatlan az Egyházban. Erőforrása a Szentháromság, az egy Istenben fennálló szeretetkapcsolat, és az ima révén Hozzá(juk) kapcsolódó emberek.

BEFEJEZÉS

Végtelenül hálás vagyok a Mennyei Atyának mindazért a jóért, amit az Egyházon keresztül is kaptam Tőle. Számomra eleven valóság az, hogy az Egyházban a Lélek működik; valami módon egyben a nagy egészben is, és az egyházat alkotó tagokban egyenként is.

E dolgozattal nem volt más célom, mint kifejezni köszönetemet és hálámat az Úrnak, és dicsőíteni Őt azért az erőért, amellyel ma is fenntartja és folytonosan újjáteremti a világot, és benne az Egyházat is. (Vagy az Egyház által a világot... a viszony elemzésébe most nem megyek bele.) Végtelenül hálás vagyok, amiért Jézus elveszett bárányként engem is megkeresett, és a nyájhoz vezetett. (vö. Mt 18,12; Lk,15,4) Ugyancsak azért is, hogy kaptam időt Tőle az életemben minden lépéshez. Az együtt haladás azt is jelenti, hogy képesek vagyunk tempónkat a lassabban haladókhöz igazítani. Isten nagylelkűsége abban is megmutatkozik, hogy nem siettet. (vö. 2Pét 3,9)

Hálás vagyok az Egyház minden egyes tagjának, felebarátaimnak. Azoknak, akiket emlegettem az eddigiekben, és azoknak is, akikről a terjedelmi korlát miatt nem ejthettem szót. Mindazoknak, akik tetteikkel, imáikkal segítettek.

Hálás vagyok Ferenc pápának is, akinek van bátorsága az Úrhoz hasonlóan időt adni, lassítani, és szélesre tárni az Egyház kapuját. Remélem, hogy a Lélek keresztülfúj ezen a kapun, és összeérnek majd az Egyház tagjainak gondolatai. Remélem, hogy összeérnek, a szónak mind az érintés, mind az érlelődés értelmében is.